

СЛАВЯНИНЪ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 27 Апрель 1883.

БРОЙ 82

Излиза два пъти въ седмицата всѣмъ:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубанъ новъ.
За шестъ месеци 3 ср. рубанъ .

Сичко, което се отнася до вѣстника, надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всѣки редъ при пръвѣтъ пхтъ 20 стот.
За " " " вторий пхтъ 10 "

Руссе, 20 Априлий 1883 год.

Празниците на свѣтлото Христо-во Въскръсение дойдоха и заминаха. Цѣлъ християнски свѣтъ е билъ радостенъ и въселъ. Но такива празници на всѣ-кадѣ благотворителни общества, чело-вѣколюбиви людѣе, се стараѣтъ да прѣ-гледатъ бѣднитѣ, нещастнитѣ и затвор-ницитѣ. Но у насъ да пази Богъ отъ такова нѣщо! Въ турско време вли-ятелни хора ходатайствуваха предъ на-чалствата за освобождението на нѣкои затворници, поне до гдѣ се свършатъ празниците, а други имъ помагаша съ що Богъ далъ, но сега, като народъ освободенъ, ний вече като че сме из-губили челолюбивитѣ си чувства и християнски добродѣтели! За маловаж-ни вини много християни, по такива ве-лики дни, стенитъ въ затворитѣ, безъ никакво поне духовно утѣшение, а че-лядитѣ имъ горчиви сълзи лѣжатъ, о-плакватъ черната участъ, която е пос-тигнала тѣхнитѣ мили и драги, а за-едно съ нѣхъ и тѣхъ! Като че ний българитѣ сме забравили мѣжитѣ и те-гилата отъ турско време и отведиѣжъ отъ милосърди сме се преобърнали на жестокосерди, немилостиви! По такива свѣтли празници не е праведно да се оставятъ затворницитѣ поне безъ ду-ховно утѣшение. И тѣ сж хора, и тѣ сж часть отъ нашето общество; вчера сж били съ насъ, па и утрѣ могатъ да бѣждатъ съ насъ. Цѣлата и строгос-тъта на закона е да поправа, а не да отмѣстѣва. Ако законитѣ изисква щото зданията на затворитѣ да се укрѣпя-ватъ и оздравяватъ, та тѣй да се при-нятствува за избѣгването на затвор-ницитѣ, то никакъ не е праведно, чо-вѣческо, да се обвързватъ затворницитѣ съ вериги, да се лишаватъ отъ как-во-годѣ спокойствие, да се оставятъ да гинѣтъ въ нечистотитѣ, безъ никак-во пригледване. Ако це всичкитѣ, то повечето отъ нашитѣ тъмници сж въ твърдѣ жалостно състояние и положе-нието на затворницитѣ е за оплакване. Щомъ затворѣтъ е единъ видъ смири-теленъ домъ, домъ за покаяние на грѣш-ницитѣ, престѣпницитѣ, обществото е длъжно да вземе всичкитѣ всевъзможни мѣрки и да употреби всичкитѣ закон-ни срѣдства, които би могли постъпенно да смиратъ, да утѣшатъ развалява-нитѣ страсти въ сърцето на осѣден-ний. Престѣпницитѣ сж хора като насъ. Между тѣхъ има мнозина съ добри сърд-ца, но като не сж имали щастие да по-лучатъ добра отхрана, или по други нѣкои причини, тѣ сж станали такива, каквито сж, т. е. злодѣйци. А за да се направитъ да бѣждатъ добри и полез-ни членове на обществото, не иска се само затворъ и желѣзни вериги, но, по-вечето — духовни свѣти, духовни на-ставления, а това е длъжностъ на наше-то духовенство. Но погрижило ли се, и-ли поне на умъ да ли му е дошло та-кова нѣщо, ний се съмнѣваме. Нашето

духовенство, особено висшето, черното, което трѣбване да бѣде за примѣръ на нисшето, бѣлото духовенство, е за-бравило и не иска ни да знае за сво-итѣ обязанности, откакто се е хвърлило въ калѣта на политиканството, на пар-тизанството. То не иска вече да знае и да чува за душевното състояние на духовнитѣ си чада; нема вече у насъ о-ния владици, които имаше въ турско време; нема вече ония утѣшители и че-ловѣколюбиви пастири! Благодарение се-га, следъ освобождението ни, на тѣхтитѣ заплати които имъ се даватъ за пра-ва Бога, още за много време ний ще и-маме духовенство, което да се занимава съ политически интриги, черковата ни ще страда и чуждитѣ миссионери ще ус-пѣватъ! Но да дойдемъ на думата си. Както на всѣкадѣ въ просвѣтенитѣ дър-жави има общества за пригледване на болнитѣ, бѣднитѣ, затворницитѣ и пр. и пр., тѣй и у насъ трѣбва да се учредѣтъ подобни челолюбививи общества. Мно-го болни и бѣдни ще бѣждатъ избавени отъ преждевременна смъртъ, отъ отча-йние, много затворници ще се поправѣтъ и ще станѣтъ добри граждани, а това става не само съ материални срѣдства, но и съ духовни утѣшения и настав-ления. Па и отъ държавата зависи, ней-на длъжностъ е да прицѣтствува и да не дава възможностъ за умножаванѣто на злодѣйнията, а слѣдователно и на прес-тѣпницитѣ. И отъ нея зависи да взе-ме всичкитѣ мѣрки за поправянеъто положението на затворницитѣ, което за сега е отъ най-плачевнитѣ. Тѣй както сж сега у насъ затворитѣ, слѣдственото отъ тѣхъ не е друго, освѣнъ слѣдъ като пресѣди нѣколко години въ затво-ра единъ престѣпникъ, — безъ никаква работа, безъ никакво духовно настав-ление, — да стане съвършено лѣний и изгуби даже всичко що е останало у него човѣшко, излезъ изъ затвора и става по-лошавъ отъ какъвто е билъ по-прѣди. Той се е вече отучилъ отъ работа, а трѣбва да се фде, по безъ ра-бота като нѣма хлѣбъ, волю и неволю ще се принуди пакъ да злодѣйствува, до гдѣто пакъ го испратѣтъ въ тъмни-цата. И тогава каква полза отъ първото му затваряне? Гдѣ остана цѣлата на тъмницата, която наричатъ съ хубавото име поправителенъ домъ? Двѣ години стана какъ сж ни заприготвювали сж-дебни закони и заурѣждали сѣдѣлица-та, безъ да сж извършили цо-годѣ нѣ-що полезно за тия послѣднитѣ, но ни-кому не дойде на умъ, никой не поис-ка да обърне какво-годѣ внимание за по-правление и преустройство на затво-ритѣ и за улучшение положението на затворницитѣ. — За това се не изисква-не баремъ голѣма работа! Защо закри-хъ учредената отъ Г. Каравелова комис-сия за изработване законъ за затворни-цитѣ и затворитѣ, а не открихъ вече друга?

ЮРИДИЧЕСКАТА КОМИСИЯ.

Комисията е вече обнародвала своитѣ мотиви за извождане въ България институтъ за мировитѣ съ-зиди. Тѣзи мотиви нѣматъ никаква стойностъ; тѣ не сж основателни; тѣ сж искусствени. Ний мислѣхъ и учавахъ че ще видимъ нѣщо по добро отъ комисията, но надѣждитѣ ни се осветиха. Законѣтъ на г-нъ Гре-кова и законопроектъ на г-на Теохарова, при всѣчко че сж изработени отъ по единъ само човѣкъ, въ мно-го отношения сж по добри отъ фантастически закон-проектъ на комисията.

Каква полза за населението и за хазната отъ за-криванѣто на седемъ окръжни сѣдилища и открива-нието на четринадесетъ събрания отъ мирови сѣди? Ний не разбираме. Да се не правѣтъ разности за 7 окръжни сѣдилища, а да се издържѣтъ 14 мирови събрания, почти съ сѣщия персоналъ. Каква послѣдо-вателностъ?! Сега като имаме въ всѣко окръжие по единъ окръженъ сѣдъ, за населението било далечъ, а като се откриѣтъ мирови събрания, щѣлъ билъ да му стане сѣдъ по близъ! Видѣте логика! Ако се били разгледали дѣлата у мировитѣ събрания, Върховниятъ Сѣдъ щѣлъ да има възможностъ по лесно да контроли-ра и да наблюдава за правилното имъ рѣшение и еднообразно приспособление на законитѣ, отъ колкото въ окръжнитѣ сѣдилища, като че сега нѣма възмож-ностъ този сѣдъ да прави туй. Ний не разбираме как-ви сж тѣзи правотѣчески съображения, въ, струва ни се, напразно ще иде труда на комисията; колкото се ка-са до мировитѣ събрания, защото тѣ не само че сж неспособими у насъ, но и по много причини б зло-лезни за България. Но за това нека му мисли Дър-жавниятъ Сѣвътъ.

Комисията е рѣшила че, когато отсъствува нѣ-кой мировий сѣдия, неговата длъжностъ (? да не бѣ-де длъжностъ ?) да изпълнява единъ отъ най-близкитѣ мирови сѣдии, по назначение отъ председатели на съ-бранieto. Имали сме случай отъ много сѣдии да чу-емъ и да узнаемъ за непрактичността на туй правило. И дѣйствително, ако внезапно единъ мировий сѣдия се разболѣе или вземе отпускъ, та на негово мѣсто отиде другъ да изпълнява длъжноститѣ му, то на този пос-лѣдний кой ще ги изпълнява? Или той тогава трѣбва да си пренесе канцелярията съ все и вся въ другата околия и отъ неговата околия да ходѣтъ старнитѣ при него — въ чужда околия — да имъ разгледва дѣлата? Но тогава каква скоростъ за правосудие и полза за населенieto? По добръ не щѣше ли да бѣде ако при всѣко събрание отъ мирови сѣдии (ако се приемеше това нововведение) да има и по единъ мировий сѣдия повече, назначенъ само за подобни случаи?

Върховниятъ Ка с ционъ Сѣдъ нема въ никой случай да разгледва дѣлата по същество, както се спо-менува въ Г-нъ Теохаровъ законопроектъ, но само ще наблюдава за да се запазва точната сила на закона и за еднаквото му изпълнение отъ всичкитѣ сѣдилища. Тогава защо ни е този сѣдъ отъ седемъ членове о-свѣнъ председателя, подпредседателя и единъ буюкъ канцелярски чиновникъ? Не можеше ли да останѣтъ членовеъ му по малко, тѣй като отъ вѣдомоститѣ на углавното и гражданското отдѣление, които напослѣдъно се обнародваха, се видѣ че само председателъ и под-председателъ сж работили, а твърдѣ малко и нѣкои отъ членовеъ? Освѣнъ това за българскитѣ граждани не трѣбва ли да има свършване на процеситѣ имъ? Тежко си и горко на това сѣдоустройство, чрезъ което старнитѣ щѣ трѣба да прехождатъ само отъ София до Руссе и обратно! Както е казано много пхти и отъ разни лица и вѣстници, още за нѣколко години Вър-ховниятъ Касацiоненъ Сѣдъ трѣбваше най-после да раз-гледва и рѣшава дѣлата и по същество. Тогава само щѣше да бѣде полезенъ той за отечеството ни, а дру-гояче, да дума кой какъвто ще, той е не само беспо-лезенъ, но и вреденъ за хазната. Дно поне при разгледанѣто на законопроектъ Държавниятъ Сѣвътъ обърнѣше потребното внимание върху тѣзи правила, тѣй като опитѣтъ е вече доказалъ, че тѣ сж вредител-ни за населението. При всѣчко че не сме юристи, ний тѣй разбираме работитѣ, тѣй ги разбираме навѣрно и всѣчки ония, които сж имали злочестината да ходѣтъ по нѣколко пхти въ София и да се връщатъ въ Рус-се за да обикалятъ апелативнитѣ сѣдилища за дѣла, насирани еднажъ и дважъ отъ Върх. Касацiоненъ Сѣдъ.

Знаменитостта на града Велико Търново в историческо отношение.

(продължение)

Комиссията която бѣ составена както и по горѣ се каза; за да състави единъ уставъ засѣдаваше въ самия правителственъ домъ, ние бѣхми натоварени отъ страна на комисията за да изработи уставъ за Археологическото Дружество, да ги представя въ засѣданieto на комисията за да го разгѣда, обсъди, поправи или одобри. Ние взехмъ съ най искренна ревностъ върху си това задѣлжение и дѣйствително ние съчинихме уставъ, представихме го въ засѣдателната коммисия нѣколко пѣти, понеже станаха нѣкои измѣненія и поправки и най сетѣ се прие и одобри въ последната му редакция. — Намѣри се обаче за необходимо: да се вмѣсти въ тоя уставъ и единъ членъ спорѣдъ който трѣбаше по напредъ да се испрати уставъ въ министерството на Просвѣщенiето за да го то предвѣрително одобри, и — потвърди, че тогава да се напечатаета и да се гуди въ дѣйствие. — Ние бѣхме пригнудени слѣдователно да испратимъ тоя уставъ въ министерството въ София, придруженъ съ едно наше прошение. Отъ друга же страна купи се една Кондика за подписване на спомоществателни членове на Дружеството; тя се и дѣйствително поднесе на много лица за подписване, които се и подписаха и — се задѣжиха да даватъ своитѣ помощи или ежегодно или веднѣждъ за всякога. Мина се много време обаче и — отъ министерството не се прие никакъвъ отговоръ; ние бѣхме пригнудени да повторимъ и да потретимъ прощението си по — всеуе!!... никакъвъ отговоръ. — Въ това време се случи и министерството се промѣни, ние се възползувахмъ отъ случая, писахмъ на новия Упр. Министръ на Просвѣщенiето и го молихмъ: да се распореди за да се по скоро потвърди горѣупомянута уставъ. Господинъ новия Министръ се отговори тъй: *„Вашето прошение са взе въ внимание и — пратениия ви уставъ скоро (??!!) ще се потвърди.“* — Това бѣ въ 1879 година. Чакахмъ, чакахмъ, но... всеуе!!... — Най сетѣ отидохъ въ 1880 год. въ София като представител за Народното Събрание, отидохъ и въ Министерството Просвѣщенiя и го молихъ да ми яви: що е станало съ нашия уставъ? — Той се и намѣри въ Архивата на Министерството снабденъ съ горѣказаната резолюция. Молихъ пакъ новия Господина Министра да благоволи да се распорѣди: за да се потвърди по скоро уставъ. Той ми отговори: „че не е нужно да се потвърдява уставътъ ви, вие можете да го гудите въ дѣйствие и безъ никакво потвърждение“. — Тогава азъ го молихъ: да благоволи да ми възврне уставътъ съ такава една резолюция или — съ такъвъ отговоръ. Той ми се обѣща по... всеуе!! нищо не възврнѣ. Ходихъ и пакъ молихъ, но — напразно!! Спорѣдъ това и до днесъ: *„Уставътъ за „Археологическото Дружество“* още нито е потвърденъ отъ министерството, нито върнатъ назадъ, но по не извѣстни причини си стои въ Архивата на Министерството Просвѣщенiя тъй, както е и испратенъ и — снабденъ съ горѣказаната резолюция...

Тукъ впрочемъ трѣба да прибавимъ: че спорѣдъ тоя уставъ Археологическото Дружество не щѣше да се учреди само за да изслѣдва историческитѣ паметници що се намиратъ само въ града Търново и въ неговитѣ околности, не, — спорѣдъ тоя уставъ Арх. Дружество щѣше да има клонове въ цѣлото Княжество и — щѣше да събира и да описва всички и всякакви паметници що би са намѣрили въ цѣлото Княжество. За тая цѣль се бѣ издѣйствовало: за да се отстъпи ветата църква Св. Параскева що се намира на Хисарѣтъ на Дружеството, за да се вардятъ въ нея всичкитѣ древности които ще се събиратъ отъ врѣдъ. За голѣма жалостъ обаче нашо не стана?...

Да се завърнемъ сега къмъ разгѣжданieto и описанието на двѣтъ вещи разкопани и разкрити черкви спорѣдъ както по горѣ се обѣскахмъ. Разкопанитѣ тѣ черкви не са цѣли, но — зидовѣтъ имъ са до нейдѣ съборени а — преграднитѣ (въротно зидни) стѣни които може би да се съществували спорѣдъ както се вижда, и — които отдѣляли: — 1-о отдѣлението за Богослужението (Олтарѣтъ) отъ отдѣлението за мѣжеть; и — 2-о Това последното отъ отдѣлението за женитѣ. Тѣя преградни стѣни са били въротно снабдени и съ по една врата. Първото извито въ видѣтъ отдѣление е расположено къмъ Истокъ; дълбочината му въ видѣтъ е: въ дължъ 1 метръ и 80 сантиметра а — въ ширъ 2 метра и 70 сантиметра. — Отдѣлението за мѣжеть е: въ дължъ 7 метра и 70 сантиметра, а — въ ширъ 5 метра и 60 сантиметра. А отдѣлението за женитѣ е: въ дължъ 7 метри и 70 сантиметра, въ ширъ 2 метри и 50 сантиметра. Намъ ни направи постройката на тѣя черкви особено отдѣлението за Богослужението едно особено впечатление за удивление особно; нашето удивление и недоумѣние се увеличи като сжгѣдахме и въ двѣтъ тѣя черкви че току до извитото мѣсто на това отдѣление се намиратъ и отъ двѣтъ му страни въ видѣтъ изработени двѣ по 1 1/2 метръ широки мѣста и до толкова почти дълбоки. Това ни много очуди, защото

то не можахмъ никакъ да изтъкуваме: 1-о) Защо извитата мѣстностъ въ видѣтъ къмъ Истокъ която се представлява като да е била олтарѣтъ е толкова малка?? и 2-о) що означаватъ тѣя 2 въ видѣтъ изработени мѣста?? — Ние всички заедно и съ Господина Инженерина бѣхме пригнудени да помислимъ: че тѣя 2 черкви може да са биле построени още когато нашитѣ праотци са били язычници и — че слѣдователно тѣя черкви са били капища. А, че огсетѣ може слѣдъ приеманieto имъ на Християнската Вѣра да са били преобърнати въ Християнски Храмове. — Нашето това предложение се усили още по много, когато сжгѣдахмъ че въ едната черква по вътрѣшната повърхностъ на зидовѣтъ и се на намиратъ 2 мазанки (суви) едната и — именно отгорната много тънка, и — на нея само се ясно виждатъ изображения на свѣтци, а въ и на отдолната. Ние си позволихмъ слѣдователно да помислимъ безъ обаче да смѣемъ това положително да потвърдимъ. — Въ едната черква се намѣри единъ бѣлъ мраморенъ сжлъбъ съ едно отъ него отдѣлено подножие тоже отъ мраморъ и — съ цѣтовидни украсения обработено. Намѣриха се още и 2 доволно голѣми кѣсове отъ зеленъ хубавъ мраморъ, но — като вещь счюпени не може да се узнае и — да се опредѣли предназначението имъ. Намѣриха се още и два доволно дебелы и — до половинъ метръ високи мраморни сжлъбовидни камани съ грѣцки надписи; но не бѣ възможно намъ добръ и свѣршено да ги прочетемъ. Единъ вижда се да е по отпослѣднитѣ времена и буквитѣ му са чисто грѣцки а — други вижда се да е по ветъ понеже и словата му са по изтрити и — буквитѣ му се упрличаватъ до нѣидѣ на старо български. — Не може обаче положително да се каже че тѣ са били дѣйствително надгробни камани; защото и на двата, най отгорѣ е написало: *„Агато Тихи“* (на добръ часъ, или — да е на добръ часъ), или —: *„на доброто шастие!“* (по свѣтено може) на единия се разбира, че се спомѣнува за нѣкого си: „Благочестиваго Лука“ и пр. по всичко и подробно неможихме да прочетемъ ни едното ни другото.

(Слѣдва).

ЗАТВОРИТѢ.

Цѣльта на сждебното наказание се заключава въ това, за да направи престѣпника безвреденъ за обществото; да предизвикатъ въ него раскаяние и да убѣдятъ него и останалитѣ хора въ това, че не е добръ да се нарушаватъ законитѣ.

Въ миналитѣ времена често са убивали престѣпникитѣ; но, колкото повече кривитѣ сж ся смѣгчавали, сждѣтъ е ставалъ повече гуманенъ и тѣжничатъ запиране е захванало по-често да се прилага. За нещастие ний видимъ че въ затворѣтъ нравствеността на човека не се подобрява, но напротивъ, се развѣля и че случайний престѣпникъ си преврѣща на закоренѣлъ врагъ за обществото. Това не е мѣчно да се разбере; като се събира съ несправими злодѣи, които, обикновенно, са хора енергически, той се поддава на тѣхното влияние. Като най добри средства за да се даде на затворитѣ поправително значение, са признати: усамотенъ затворъ, мжлчание и трудъ. Що се касае, че усамотенъ затворъ може да врѣди за здравето и умственитѣ способности, този страхъ е преувеличенъ, а неговото поправително значение е несъмнено.

Въ отчетѣтъ, представенъ въ 1873 год. отъ Бельгийскій Министръ Юстиции, между другото е казано:

„Трѣба да се стремимъ да построяваме затвори, които да бждатъ приспособими за усамотено запиране, къмъ постоянно отдѣляване на затворенитѣ, за да можатъ се избѣгна погубнитѣ послѣдствия, отъ сношение то на запренитѣ; трѣба да се припятствува на развратенитѣ затворници да иматъ влияние на тѣзи, които даватъ надѣжди за исправление.“

Въ Франция директорѣтъ на 1-ий тюремнѣтъ окръгъ явилъ на началника на тюремното управление: „До сѣга азъ отъ усамотенъ затворъ не заблѣзахъ никакви лоши послѣдствия, напротивъ, то охотно се приема отъ хора, достойни за участие, но отъ него ся боятъ тѣзи, които често влизатъ въ затворѣтъ.“

Докторъ Башъ, медикъ на затворѣтъ въ Черри-Гилъ, казва, че усамотено затворенитѣ не са нуждаятъ отъ разходка, ако тѣ са затворени на помалко отъ три години. Девятгодишния опитъ въ Черри-Гилъ доказалъ, че послѣ шестъ годишно усамотено запиране, хора излизали отъ затворѣтъ съвършено здрави.

Парижската Медицинска Академия рѣшила, че усамотеното запиране не врѣди ни на здравето, ни на ума.

Азъ казвамъ за такъво запиране, при което ни денемъ, ни ноцемъ да нѣматъ престѣпникитѣ сношение помежду си. Ако тѣ биватъ наедно денемъ, а само ноцемъ ся отдѣлятъ въ отдѣлни стаи, то очевидно е, че цѣльта на усамотеното запиране не ся постига — человекъ въ сжнѣтъ си нѣма нужда отъ общество.

Затворитѣ и особено усамотенитѣ искатъ отъ правителствата значителни разходи; за тѣхното поддръжане можатъ да послужатъ и трудовѣтъ на затворе-

нитѣ, които по голѣмата частъ сж хора здрави. Въ такъви страни, на примѣръ, като въ Германия, Франция или Англия, гдѣто има много работни рѣцѣ, разбира се, че за затворенитѣ мѣчно ся намира занятие, но по насъ, гдѣто само лѣниви ненамира работа, затворникитѣ можатъ много да спечелятъ. Какво ний виждаме?

Трудѣтъ на затворникитѣ принася:

Числото на жителитѣ. Печалба отъ арестантитѣ.

Въ Франция 36 милиона 7,240,000 франка.

„Италия 27 „ 5,200,000 „

„Испания 16 „ 5,200,000 „

„Русия 90 „ 555,872 „

Тѣй като значителна частъ отъ пристѣпникитѣ ставатъ такъви отъ мжрзель, а мжрзельтъ, както и работата ся привычки, то, като ся приучаватъ затворникитѣ къмъ постояннѣтъ трудъ, тѣ можатъ да ся поправятъ; за това очевидно е, че организацията на затворитѣ е работа отъ неотложна важностъ, особено, като ся взема въ внимание, че като ся превикне на работа, послѣ безъ нея е трудно и че хора, които сж свѣршили своя срокъ, можатъ да станатъ полезни членове на обществото.

Янко.

ДОПИСКИ.

Шуменъ, 20 Априлия 1883.

Гне редакторе!

За да се появяватъ прокламации, като оная, която прѣзъ тѣя дни се появи въ България, и за да се чуватъ гласове за възстания и за революции у насъ, вчерашна държава, работитѣ трѣба да сж достигнали до твърдъ патетично положение и духовѣтъ трѣба да сж силно възбуждени.

И наистина, человекъ не трѣба да бжде ни политикъ, ни дълбокъ наблюдателъ, за да види и усѣти, че въ въздуха около насъ се приготвя силна буря и не е нѣщо ни неврѣдливо, ни неестественно, нѣ е просто слѣдствие на досегашнитѣ събития въ нашето отечество. Доста е да си припоми човекъ, що е ставало у насъ отъ 4—5 години насамъ и какъ е ставало; доста е да се прислуша малко къмъ общий говоръ, за да се догади много силно, че у насъ не е всичко чисто, не е всичко наредъ и че общата неудовлетворителностъ отъ работитѣ докарва въ духовѣтъ болѣсть, раздражение и отчаяние.

За ония, които знаятъ да изваждатъ послѣдствията отъ съвршющитѣ се събития, за тѣхъ развитието на днешнитѣ работи отдавна бѣше извѣстно. За тѣхъ прѣтѣнителний режимъ, отъ когото и съ каквито цѣли и да се прави, не можеше да има други послѣдствия, освѣтъ тѣзи, до които днесъ сме дошли. отъ една страна усилване на гнета, отъ друга — развивание на революционни чувства и стремления, отъ трети приближаване до чуждо вѣншнѣство и съдѣйствие.

И колкото обща и да е неудовлетворителността отъ днешното положение на работитѣ, нещѣренето и не се търси отъ всички насъ у едно средство, а у различни средства, както се прѣдполагатъ и причинитѣ на злото различни. Едини намиратъ, че само въ революцията трѣбва да се търси спасение и съ проповѣдитѣ си за лесно тържество и блѣскава бждѣщностъ отклоняватъ неопитната младежъ отъ пътя на мирното развитие и каратъ я отъ сега да се пуска въ заканвания и движения, които силно обеспокояватъ неспящитѣ съ тѣхъ. Вече тукъ тамъ се сжглеждатъ такъви намѣрения, които не трѣба да се оставятъ безъ внимание отъ желающитѣ доброто на отечеството си. Едини като се каиятъ на мѣстъ и да измѣтятъ и забавятъ други съ сила, тѣзи другитѣ помниаватъ за силенъ отпоръ, ако ще би съ нова външна намѣса. Вече „Българ. Гласъ“ подмѣта за ново усилване на консерваторскитѣ домогвания въ България съ поддръжка изъ Русия.

Тѣзи подмѣтания за нѣкого другия могѣтъ да се покажатъ лъжовни или поне прѣувеличени. За мене тѣй иматъ твърдъ реаленъ смисълъ, защото много по-невѣроятни работи видѣхмъ да се изпълняватъ съ удивителна леснина. Когато сж станали и ставатъ толкова не-обикновени и неочидани работи у насъ, когато положението на България е особено, сир. такъво, което допуца всѣкакви намѣси и чудеса, какъ може да въпре съвршенето на други нови и неочидани намѣси и събития, особено кога тѣй се извикватъ отъ самитѣ насъ и отъ нашитѣ дѣйствия?

Каквото и да бжде направлението, въ което ще се развѣи набиращата се нинѣ буря, тая буря не ще бжде ни последната, нито ще тури край на нещастията на нашето клѣто отечество. Сегашната буря ще приготви други много по-голѣми и по опасни не само за правата на народа, нѣ и за идеята за тѣхъ. По-ясно да се иска днесъ не ми е възможно, нѣ добритѣ и умнитѣ мои съотечественници и тѣй ще разберѣтъ, че не ни прѣдетом да жѣнемъ цвѣтя и добри плодове отъ новитѣ ни наежвания едни срѣщу други,

защото не сме държава, която е обезпечила вътрешната си самостоятелност и която се е отървала колко-годи от външното влияние на по-силните въ държавата от държавно и международно свойство. По най-слабъ поводъ и по опирание на една или на друга частъ отъ жителитѣ и, въ държавата на България може да се въвеждатъ едни и други отъ силитѣ и да влияятъ върху тая държавна не всѣкога така, както го искатъ ползата и истинскитѣ интереси на страната ни.

По натамъ не знамъ, що може да стане, нѣ днесъ взаимнитѣ ни несъгласия, ненависти и отмищения ни колко не служатъ за полза на отечеството ни. Напротивъ, колкото по остри и по ожесточени ставатъ тѣхъ, толкова повече рискува нашата вътрешна самостоятелностъ, толкова повече поводи за извикване чужда намѣса намиратъ известни хора, толкова повече отдаляваме отъ насъ мира, спокойствието и всеобщата свобода. Нека си припомнимъ, че всѣка отъ борящитѣ се страни е тичала да търси чужда поддръжка и да извиква чуждо външно влияние, което, когато се е давало, давало се е не толкова за полза на България, колкото за самитѣ подавачи, и че съ всѣко чуждо външно влияние свободата у насъ е губила. Нека си припомнимъ още, че съ подобни наши постъпки сме докарвали много държави, даже республиканска Франция, да мислятъ, че не сме достойни за свободно и конституционно управление.

Нека си припомнимъ всичко това и нека разберемъ, че безъ вътрешна самостоятелностъ нѣма самоуправление, че безъ самоуправление нѣма свобода и че всичкитѣ наши усилия за сега трѣба да бѣждатъ обривати къмъ придобиване на тая вътрешна самостоятелностъ (поне въ известна степенъ) и къмъ избавление отъ постояннитѣ чужди външни влияния, на които постоянната цѣль е — да не даждатъ на слабитѣ да заявяватъ и да закрѣпятъ у себе си строй и правителство, полезни за тѣхъ самитѣ, за слабитѣ.

За достиженieto на тая цѣль се иска и умѣние и съгласие, безъ които невъншностелството не може и да се мисли. Не можемъ ли ние, които говоримъ все за народа и за народна полза, да посветимъ за нѣколко време нашитѣ усилия на тая добра цѣль? Не можемъ ли да направимъ ний това, когато знаемъ много добръ, че така само ще си приготвимъ трайно управление и постоянно тържество на известни добри, народополезни и практични идеи? Колкото неоправдани и да ми си виждатъ основанията, които раздѣлятъ консерватори отъ либерали, партиитѣ биха могли да си съгласуватъ за напредъ и пакъ да се достигне благата цѣль. Доста е между тѣхъ да стане едно малко споразумѣние, върху двѣ три точки. Въ всяко друго тѣ може да си мислятъ по своему.

Споредъ мене достатъчно ще бѣде ако не се може повече, да стане съгласие само върху слѣдующето:

1. Двѣтѣ партии признаватъ тържествено, че съществуващия и възможния режимъ въ България е умѣренъ конституционизмъ, и даватъ обещание въ борбитѣ си за властта, да почитатъ този строй и да го запазватъ както въ миналото на тържество, тъй и въ време на падане отъ властта.

2. Върху начина прѣгледжанието на конституцията, както и върху самитѣ измѣнения въ тая свещенъ актъ двѣтѣ страни установяватъ прѣварително съгласие, което едновременно се поддържа въ надлежното Велико Собрание.

3. Изборитѣ за туй Велико Собрание ставатъ съвършено свободно.

4. Въпроса за режими чрезъ туй съгласие като се рѣшава, всички съгласно ще се застъпятъ за прѣмъхването на пълномощията и на всичкитѣ привременни мѣрки и закони, като се замѣняватъ послѣднитѣ съ нови, истекващи отъ общепризнатъ режимъ.

5. Въ раздѣлянето на службитѣ се прѣдпочита по-достойния, къмъ която партия и да принадлежи. Туй съгласие могло би да стане въ София между водачитѣ на партиитѣ, въ още по-просто било би, ако то станеше между прѣдставителитѣ на двѣтѣ партии изъ всѣки градъ. За тая цѣль всѣки окръженъ градъ могълъ би да испрати по двама прѣдставители (еднѣ либералъ и еднѣ консерваторъ) въ нѣкой малъкъ и неутраленъ градъ, каквито е Ломъ-Паланка, и въпроса могълъ би да се обсъди съ всичката сериозностъ и хладнокрѣвие. Ако нѣкой отъ партиитѣ отхвърли съгласието на тая почва заради своитѣ капризи или инати, тогава всички ще знаемъ, кой е причина на злото и на кого трѣба да падне отговорността за всичкитѣ бѣжди злощастия на България отъ лошото управление и отъ раздѣленieto тогава ще може съ пълна увѣреностъ и очевидностъ да се каже на Българскитѣ народъ, кои отъ неговитѣ синове му сѣхъ неприятели и прѣдатели, на кои той не трѣба да довърва и кои трѣба да покрива съ прѣдѣлнитѣ и гнѣла си.

Моето прѣдложение може да се покаже нѣкому аджанбѣ или непрактично, нѣ за мене то е единственното, което може да разясни ролитѣ и положението. Безъ той опитъ ний дълго време ще винимъ едни други и русскитѣ министри въ злото, безъ да го изцѣримъ колко годѣ.

Т. Икономовъ

Орхание 19 Априлий 1883 год.

Гне редакторе на в. «Славянинъ»

Дайте мѣсто моля на слѣдующето въ единъ отъ по-ближнитѣ бройове на вѣстникътъ ви.

Днесъ стана тука митингъ, въ който са постанови, да се иска отъ Г-на Министра Президента свикването на Великото Народно Собрание по старий избирателенъ законъ, въ непродължително врѣме, което собрание да въстанови Конституцията. Споредъ закона за свикванията, даде са заявление на мѣстний Околийскій Началникъ на 13 й того отъ учредителитѣ на митинга К. Миновъ и Д. Неновъ, че, на 19 того въ два часа слѣдъ обѣдъ въ залата на народното ни училище ще стане собрание — Митингъ — цѣльта на което ще е да обезди лошето положение, въ което отъ двѣ години насамъ се намира Държавата ни, и, на 19 й населението са стичаше къмъ училището като за най-интересно разискване. Тѣмъ въ часа 1 1/2 дойде и Околийскій Началникъ. Въ 2 часа на събранието се каза да си избере бюро, което стана тъй: Прѣдседателъ Т. Шунтовъ, членове: Г. Бръмчовъ и П. Николовъ. Дѣлото са почна, като най-първо Прѣдседателя държа доста умѣтна и на врѣмето си рѣчь, въ тая смисълъ: че слѣдъ пѣтивѣковно робство, ний бидохме освободени чрезъ пролѣтата Русска кръвь; за привремененъ управител на възрождающата се България са постави тая английскій Князь Дондуковъ, при чийто управление са изработи основния за България законъ — Конституцията, който законъ още тогавъ, въ Търново, са компрометираше отъ нѣкои подли личности и нечувани до тогава патриоти, но не имъ са удаде да постигнатъ египетскитѣ си замисли; че подиръ много опитвания и старания на тия антиконституционни личности, даде са край на нашия основенъ законъ; че отъ унищожението на тоя законъ до сега всичко представлява единъ хаосъ, безрѣдница и грози за една свършенна пропастъ на младото ни Княжество, и, че за излизанieto на страната отъ безсходното това положение, въ което отъ двѣ години насамъ са намира нашата Държавица, друго срѣдство нѣма и не може да има, освѣтъ конституцията и мир. Слѣдъ това, предложени се на събранието, ако одобрява да се отправи просба до Г-на Министра Президента, горѣ-долу въ тая смисълъ: Да се свика по-скоро Великото Народно Собрание по старий избирателенъ законъ, което да въстанови конституционния рѣдъ въ Княжеството, и събранието напълно одобри това предложение, послѣ което се състави по изискуемий се рѣдъ протоколъ, подписаха съ всички присѣдещи на число 204 души и се завърши протокола и подписахъ отъ присѣдещи Окол. Началникъ. Освѣтъ това, събранието задѣлжи бюрото, прѣварително телеграфически да съобща волята и желанието му на Г-на Министра Президента, и то, бюрото, слѣдъ разижданieto на събранието, отправи слѣдующата телеграма: —

СОФИЯ

До Господина Министра — Президента.

Господине Министре!

Въ името на днешното собрание, състояще отъ 204 граждани, ви молимъ да се распорѣдите и свикате по-скоро Великото Народно Собрание по старий избирателенъ законъ, което да въвърне Конституцията съ прѣгледжанието и. Това е волята и желанието на събранието. Народа чака това отъ нашата освободителна и отъ васъ Г-не Министре.

Прѣдседателъ: на бюрото Шунтовъ.

Членове: Бръмчовъ.
Николовъ.

Позитивно ще бѣде мисля, Г-не Редакторе, да изложя тука подробно протокола, тъй като по горѣ са споменахъ вече по главнитѣ му точки. За интересно ми са види да спомена, че когато са предложени гласуването. «да са помоли ли Г-нъ Министръ Президентъ да свика В. П. Собрание за въстановление на Конституцията и прѣгледжанието и, ако е нужно,» училището една отъ грѣмогласното: «да са помоли, да са помоли!» Понеска са гласуването на същото съ вдигане ръцѣ, на мигъ екътъ са умири и всички одобрително вдигнаха ръцѣ, при това искамъ да забѣлжа, какво необикновено въодушевление, радостъ и въехищение са отътаваше по лицето на всѣки присѣдещи въ събранието; лицата на всички свѣтѣха отъ радостъ, като че са спечелили Богъ знае що! И всичко това защо? Защото са можали свободно да си искажатъ желанието! Желание, което до днесъ не сѣхъ могли свободно да искажатъ, желание казвамъ, което всѣки таеше въ дълбочинитѣ на душата си! До вечерята една градеца ни отъ пѣсни, свирни и веселби. Очарователно зрѣлище отъ въехищение са представляваше цѣлия денъ и то само за свободното изказване на волята и желанието си, а какво ли въодушевление би произведе ожесточението на това чистото народно желание! каква радостъ, какво въехищение, какво най-послѣ удовлетвение! Нека читателя си въобрази бѣдѣщото народно въехищение отъ повръщанieto страната въ нормалния и Конституционенъ рѣдъ.

Гавраилъ Христовски.

До Негово Височество Возлюбениятъ ни Князь Български Александъръ I-ий.

ПРОТОКОЛЪ.

Днесъ на 14 Априлъ 1883 год. Ний долоподписаните селяне отъ селата Доли Камарци, Мирково, Ташкесенъ, Мак-цово, Баилово и Угоица Златишка и Новогелска околия събрахме ся съгласно съ законътъ за събранието на Долно Камарското селско училище на митингъ, който има за цѣль да раскрие и обезди настоящото положение на работитѣ въ Княжеството.

Събранието слѣдъ като изслуша всичко що ся го вори, рѣши:

1 во. Доказваме голѣмо удовлетвение (благодарение) за свиканieto на тримата министри Начовичъ, Грековъ и Стоиловъ, които постоянно и всѣкакъ ся стараяхъ да отстранятъ народа отъ любовта на Негово Височество.

2 ро Изразяваме напълно че сме увѣрени, какво днешното преходно министерство ще да вземе всички необходими мѣрки, за възврѣщанieto страната на първий рѣдъ като и подари Конституция, спорядъ както и самъ Ваше Височество обеща въ манифеста си на 1 ий Юлий 1881 год.

3 то Отъ най-много напълно сме увѣрени, че това министерство ще да подготви почвата, за да се свика Великото Народно Собрание, което само то може да изрази истинската воля на народа; нѣ за да може тая цѣль да ся постигне по успѣшно, за голѣмъ интересъ е освобождението на пресата отъ всякакви стеснителни мѣрки, каквото да може да развие по свободно и обширно въпроситѣ, който ще има да разгледа тоза собрание.

4 то Молимъ Господарѣтъ си Князьтъ: да освободи Господинъ Др. Цанковъ отъ заточение.

5 то Протестираме противъ днешний избирателенъ законъ, защото е най-тежакъ за насъ и не можемъ да го понесемъ.

Вѣрно и тържествено за да искажеме желанието си опълномощаваме отъ с. Д. Камарци П. Стоиловъ, Г. Христовъ и отъ София П. Икономовъ да поднесатъ предъ егонитѣ на Любимиятъ ни Князь и Господаръ Вѣрно поданическите ни чувства дано да намеримъ благодать, да изпълни това което просимъ.

За всѣкога най-вѣрни и покорни поданици на Ваше Височество.

Подп. на Бюрото:

Прѣдседателъ Свищеникъ Иванъ, п. д. Подпрѣдседателъ П. Николовъ. Членове: Стоянъ Цанковъ, Цвѣтко Стоиловъ, Влако Гацовъ. Секретаръ: Димитръ П. Ефтимовъ, Геор. Христовъ, Тодоръ Митковъ.

Печатъ отъ с. Д. Камарци.

Слѣдватъ още 160 подписа.

Тула, 20 Априлий 1883 г.

Гне Редакторе!

При всичко, че нееднократно се е писувало въ вѣстникътъ за режимътъ на ромжиската властъ въ Добруджа спрямо Българското население въ нея, считамъ за приятна длъжностъ, като очевиденъ, и азъ да освѣтължъ почитаемиѣ читатели на вѣстникътъ Ви съ слѣдующето:

Жална картина ми се откри прѣдъ очитѣ първо, като стѣгнахъ въ Туланския брѣгъ. Всичко на около изгледаше да е запустяло; ония прѣди четири години пълни и препълвани отъ публика магазини сега се гледахъ като, че ли са поставени въ траурно положение и, че ли иматъ да жалежтъ за нѣкоя многоцѣнна изгубена собственостъ.

Жаркитѣ и пламени, пълни съ патриотически чувства и свободолюбиви характери въ тоя градъ Българе търговци, които познавамъ още отъ турско врѣме, днесъ съгледвамъ въ тѣхъ голѣмо промѣнение; промѣнение, дуамъ, морално и материално! Койго е живѣлъ въ тоя градъ прѣди войната при днешнитѣ обстоятелства, забѣлжилъ би каква е важността на загубата на България въ тѣзи порожени Добруджа. Не е тоя Туланскій гражданинъ, Българинъ, който прѣди войната свободно и гордо възвисяваше гласътъ си за народното благо и независимостъ; сега обаче той нѣмее и, за да направи каквито и да е усилия за усиление гласътъ му, е въ несѣстояние. — Скрѣбното и печалното му сѣрдце е изобразено на челото и дукитѣ му съдържатъ описанието на неговото трагично и сѣрдце-раздиращо положение.

На всичко горѣизложено причината е: обрѣменителнитѣ налози, чрезъ които ромжиското правителство е направило трудно живѣнето на Добруджанци, произволното поведение на първото съ послѣднитѣ и ожидителнитѣ му отъ всѣко мѣстне распорѣждения. За да дамъ върху горното нѣкакви аргументални свѣдения за сега ще се огранича само съ тия: «съ хиляда гроша и 500 на вътра търгуванъ въ дюгения си, а плащамъ на правителството годишно леченица за това търгуване 250 франга, които цѣла година и съ голѣмъ трудъ не можъ да спечелжъ и, какъ да не е, брате, трудно нашето живѣние, казва единъ, а това същото се слуша и отъ

всѣмъ; строги и нежелателни чувства ромжнското правителство храни къмъ Българитѣ, билъ той нейнъ подданикъ или чуждъ. Като да е билъ нѣкогажъ Българскій народъ върлѣ за ромжницѣ неприятелъ, та сега тия послѣднитѣ благоприятствувани, повръщатъ ядовѣтъ си. На всѣдѣ по селата въ Добруджа испозатворени Българскитѣ училища, защото не исхвъргватъ матерния си языкъ съ замѣна на ромжнския па даже и Тулчавца се опасаватъ, да не би да имъ се затвори и тѣхното училище. Жалко намистна, като обрнѣ човѣкъ погледѣтъ си на почившиятъ години, въ които Българина е изтощавалъ сили, имотъ и животъ за свободата на съседѣтъ си ромжнецѣтъ, а въ знакъ признателности да гледа какъ се награждава той отъ него!?

Нищо друго нѣма за принципъ ромжнското правителство, освѣнъ да убие духа на Добруджанскитѣ Българи и да ги сабе въ ромжници; но това тя ще сполучи ли? По моето мнѣние — никогажъ.

Повѣдението на ромжнското правителство въ Добруджа спрямо Българитѣ, никакъ не навлича върху си надѣжда за напредѣкъ и похвала, па даже и не му прави честь. Отъ тѣзи незаконни право абсурдни дѣйствия на това правителство неизбежни сж: враждата и ненавистьта мѣжду двѣтъ страни, слѣдствията на които, извѣстно е всѣмъ, че не ще бждѣтъ увѣнчани съ блясъкъ и величие на мнимата и маскирваната „либеръ ромжния“.

Толкова за сега; а събранъ по този въпросъ материалъ имамъ доста много, за което ще говорѣмъ по-послѣ и съ по-обширни изложения.

Пятникъ.

Цариградъ 6-й Априлий 1883 год.

Въ врѣмето на пристиганieto на българския Князь въ столицата на турската империя, придружаваха го както е извѣстно, свитата му, тѣй сжщо и ексъ министръ г. Вълковичъ, койго много години е билъ въ турска служба, както прѣди войната, тѣй и въ военното врѣме.

На 7-й Априлий, часѣтъ 2 слѣдъ пладнѣ по Европески когато Султана тържественно прие Българския Князь съ свитата му, г. Вълковичъ се представи Султану въ нѣкаква си французска униформа; по поводъ на тая униформа, съ която г. Вълковичъ се яви Султану, тукашнитѣ Българи отъ различни части на българско почнахъ да се питатъ едни други: коя е причината че г. Вълковичъ се представилъ предъ Султана съ французска униформа; едни говорѣха, че тѣй като той много години е билъ на турска служба, то за да угоди на Султана и да се рекомандува за бъдущий Губернаторъ въ Источна Румелия, тѣй като срока на Алеко Паша наближава; други говорѣха може би да е имало такава униформа въ Княжеството, нѣ че тѣ не били още публикувани въ Държавний вѣстникъ; трети казваха че нѣмало, нито може да има въ Княжеството униформи, освѣнъ въ военното министерство; четвърти думаха че Г. Вълковичъ като бждѣщия Предсѣдатель на Държавний Свѣтъ, може би и съ тая униформа да бжде той и въ София. Съ една рѣчь тукъ се разнообразно тълкува и говори за тѣзи униформа на Г. Вълковича, съ която се е той представилъ Султану въ присѣтствието на своя си господарь, ако е вѣренъ неговъ подданикъ че е и назначенъ за Предсѣдатель на Държ. Свѣтъ, койго за България въ миналитѣ врѣмеве никакъ немислѣше и непредполагаше че ще му се отвори дипломатическа и господарствена кариера, както и бившиятъ му колеги г. г. Стоиловъ, Грѣковъ и Начевичъ — които, тоже, може би да сж предполагали въ бившето свое врѣме да носятъ и въведатъ въ Княжеството Влашки и Австрийски униформи, ако имъ се удадеха желѣзницитѣ, които и по настоящему не се отчаюватъ, а всячески чрезъ своитѣ подкупени органи „Бъл. Гласъ.“ „Марица“ „Съединение“ се стараятъ пакъ за възстановлението имъ на министерски постове, за което сж богато и пребогато нащедрили бившия имъ органъ въ София г. Головинъ и отпразвили въ Россия да пише въ вѣстници за тѣзи цѣль!?!
Z.

Привличаме вниманието на своитѣ читатели върху долния протоколъ, който е съставенъ отъ единъ купъ избиратели въ Руссе, по поводъ че биле изпѣдени и протокола имъ билъ съдранъ отъ Г-на Илия Трифоновъ, на когото въ домѣтъ билъ събранъ купъ, а не искали да избержѣтъ него за гласенъ. Нашитѣ консерватори на сила искатъ да ги избиратъ за гласни!

ПРОТОКОЛЪ

Днесъ 24-й Априлий хиляда осемстотинъ осемдесетъ и третѣ година, първостепенитѣ избиратели отъ Руссенската община махалата Голѣмий Варошъ, на основание указа на Негово Височество отъ 12-й Марта т. г. подъ № 183 и съгласно постановлението на Градскій общинскій Кметъ отъ 14-й Априлъ № 431, като се събрахме на Купъ № 13 подъ название „Бара“ въ 11 часа прѣди обѣдъ въ дома на Теодора Илиева (понеже Илия Трифоновъ ни изгони изъ къщата си и искъса протокола) на брой 15 души назначихме за

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

старши на купа Г-на Теодора Илиева и подъ негово председателство избрахме гласенъ изъ срѣдата си Господина Никола Костова живущи въ улица Бара подъ № 1691 за избирание петнадесетъ члена за състава на Руссенскій Окръженъ Свѣтъ.

За удостовѣрение на горнѣго се състави настоящий протоколъ.

Старшии на Купа: Теодоръ Илиевъ.

Първостепенни избиратели: Василь Георгиевъ, Симеонъ Пеневъ, Димитръ Пеневъ, Иванъ Стойковъ, Петко Ивановъ, Никола Колитовъ, Панаотъ Дончовъ, Теодоръ Радевъ, Миревъ, Никола Костовъ, Параскева Илиевъ, Юрданъ Геновъ, Атанасовъ Панаотъ, Антонъ Марковъ, Иванъ П. Кисаровъ.

До Реданцията на в. „Славянинъ“

Считамъ се задълженъ да явя, че въ дописката, помѣстена въ в. „Българинъ“ отъ 2 Априлий 1883., брой 502, по смущенията въ Шумненското Държавно Педагогическо Училище, има нѣкои прѣувеления и лъжи, които моля да обнародвате.

1) Никаква свадба съ нѣкоя ученичка отъ курса не е имало прѣзъ тая година.

2) Никакви бунтувания противъ директора не сж ставали до сега, освѣнъ послѣдното, на което причинитѣ и причинителитѣ сж извѣстни на Министерството.

3) Стипендитѣ въ мъжкото отдѣление не сж 30 пълни и 3 половини, нѣ 12 пълни и 17 половини.

4) Слугата не е роднина на директора и просбата на ученицитѣ за исключаванieto му не се зѣ въ внимание, защото той си е изпълнявалъ добръ длъжността и изважданieto на слугата не зависи отъ волята на ученицитѣ.

5) Послѣдната заповѣдъ на Министерството бѣше, да се исключатъ десетъ най виновни ученици и отстранѣтъ отъ града и се исключиха тѣмъ десетъ, а не единадесетъ, отъ които 9 вънкашни и 1 отъ Шуменъ. Отъ тия 8 тѣ стипендианти и 2 нестипендианти.

6) Ученицитѣ се, противиха на Властѣта и съ това сами прѣдизвикаха борба и арестуване. Единъ отъ ученицитѣ си порѣза ржката, като чупеше стѣклата на прозорцитѣ въ затвора.

7) Подобна революция въ женското отдѣление не е ставала и не се е прѣдполагало да стане при всичко горѣщо желание на злобни хора.

8) Огговарямъ най послѣ на „Шумненецъ“ че Педагогическия Курсъ е приготвялъ и приготви не анархисти, нѣ добри учители и учителки които сж принесли голѣма полза както на Шуменъ и Окръжнето му, тѣй и на други околнѣ градини и окръжия.

№ 45 г. Шуменъ 7 Априлий 1883 г.

Директоръ Р. М. Рачевъ

РАЗНИ

Една телеграмма изъ Атина извѣстѣва, че Н Височество Княза на 21-го, престигналъ въ Атина, гдѣто билъ посрѣщанъ отъ Краля, министра президента и министра на Външнитѣ Дѣла. Посрѣщанието било сърдечно и тържественно.

Прѣзъ деия на 25-го въ Руссенскитѣ лози завала силенъ градъ съ дъждъ, тѣй щото много лози сж повредени, а отъ силния порой, има одавени нѣколко души, мѣжду които и една мома селенка.

Тракийскитѣ вѣстници съобщаватъ, че Г. П. Каравеловъ се избралъ за Пловдивскій Кметъ.

В. Порта разрѣшила на Алеко паша да отиде въ отпускъ по Европа.

На 25-го престигна въ градъ ни Г. Несторъ Марковъ управляющий врѣмено министерството на Вътрѣшнитѣ Дѣла, който отъ нѣколко дни пътува изъ княжеството.

Една телеграмма изъ Ломъ съобщава че прѣди три дни Г. О. Бурмовъ заминалъ прѣзъ Виена за Петербургъ.

Прѣди Вскресение мѣжду Г-да учителитѣ и училищното настоятелство въ Севлиево се породило едно сериозно стѣлковение, което се свършило съ помираване!

Извѣстѣватъ ни изъ София, че са испратили особени комисии, които да испитатъ причинитѣ, защо се изсѣлява турското насѣление изъ Княжеството.

„Гласъ“ съобщава че въ Россия като са расипалази за депутацията, на часа телеграфирани да върни! Чудни измислицы!

ПРИКАЗЪ

№ 34.

По заповѣдъ на Господина Министра Президента, и. д. Ески Джумайскій околийскій началникъ Пв. Тишмановъ, на основание чл. 46 отъ „закона за чиновни-

цатъ“ се отстранѣва отъ длъжността, понеже е прѣдаденъ подъ сѣдъ по обвинение въ взяточничество.

София, 14 априлий 1883 година

За Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла Ст. Петковъ.

ТЕЛЕГРАММИ

Орхание 21 Априлъ

Днесъ стана събрание въ селото Скривена въ полза на Конституцията. Шунтовъ.

Джумая 24 Априлъ.

Днесъ митингъ граждани и селени резолюция не отложното свикване велико Народно събрание законнимъ путемъ. Самсаровъ

Враца 26 Априлъ

Тая недѣля станаха митинги въ четвърги врачански селски групи: Тишевци Каленъ, долна Кремена и Крета дѣто сж е подписало прошениято намъ испроводено. Цвѣтковъ

Търново 26 Априлъ

Слушамъ че имало прѣснати слухове за мое участие въ издаването на Пловдивското „Съединение“. Считамъ полезно да опровергая всите тия свършено безосновни слухове, на които сж дали внимание ония, които не ме познаватъ по отъ близо

Миларовъ

София 26 Априлъ

Киевска Депутация днесъ приета отъ Генералъ Кауларса по единъ най любезенъ начинъ, пощенски подробности.

Македонски

София, 26 Априлий 1883 г.

П. Пр. Соболевъ замина на 23 Априлъ.



Съ дълбока скърбъ и расплакано сърдце извѣстѣвамъ жалостната вѣстъ на всичкитѣ си роднини, приятели и познайници за загубването на любимия ми съпругъ НИКОЛА ТОДОРОВЪ Книгопродавецъ въ Търново, който слѣдъ дълго болѣдувание на 21-й того предаде Богу духъ на 41-годишна възраст, като остави съпруга млада съ едно момиченце на 2 год. и голѣма скърбъ на роднини, приятели и познайници.

ВѢЧНА МУ ПАМЯТЬ!

Търново, 14 Априлий 1883.

Ефросия Николова.

Заб. р. Покойния Никола Тодоровъ бѣше единъ отъ най-добритѣ ни и дѣятелни книгопродавци. Съ неуморимото си старание, принесе значителна помощ на народната ни книжнина. Честността и точното изпълнение на задълженията си го препорѣчваха до висока степенъ; съ неговото изгубване и книжнината ни изгуби единъ распространител и горѣщъ приятель.

ВѢЧНА МУ ПАМЯТЬ!

ОБЯВЛЕНИЯ

Подписанный обявлявамъ на всичкитѣ си приятели и познайници, че при името си „Савва Илиевъ“ прибавямъ и презиме „Сирмановъ“ (старо бащино ми презиме). Отсега за напредъ ще се подписвамъ:

Габрово 20. Априлий 1883,

С. И. Сирмановъ

Новосъставеното ни книгопродавско дружество отъ 1-й того: Тодоровъ и Христовъ макаръ че се е поминалъ Н. Тодоровъ, за напредъ ще съществува съ същия адресъ, затова умоляватъ се приятелитѣ ни да нѣматъ никакво съмнение за уничтожаванieto му.

Търново 15 Априлий 1883

Е. П. Христовъ

Умолявамъ приятелитѣ си, до които съмъ испратилъ, отъ книжката, „Протоѣй Припорѣчникъ“ (сж включение тия който съмъ подарилъ) да ми внесѣтъ паритѣ колкото са събрали отъ продадени, защото се намирамъ въ нужда.

София 18 Априлъ 1883 год.

Хр. Геновъ

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ“